

Sygn. akt II Cz 187/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny - Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Bogumił Goraj

Sędziowie: SO Irena Dobosiewicz/spr./

SO Wojciech Borodziuk

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2014 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku: **(...) Kasy (...)z siedzibą w L.**

z udziałem: **W. F.**

o: egzekucję świadczenia pieniężnego

na skutek zażalenia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy J. K. na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 5 lutego 2014 r., wydane w sprawie o sygn. akt XII Co 12394/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt II Cz 187/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2014 r., w sprawie o sygn. akt XII Co 12394/13, Sąd Rejonowy w Bydgoszczy na skutek rozpoznania skargi wierzyciela na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy J. K. z dnia 29 listopada 2013 r. ustalające koszty postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 9955/11 – zmienił punkt 1 tego postanowienia w ten sposób, że opłatę stosunkową ustalił na kwotę 1.513,55 zł, oddalił skargę w pozostałej części i nie obciążył dłużnika kosztami postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że dłużnik po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji i po wyegzekwowaniu przez Komornika kwoty 7.500 zł, uścił pozostałą część zobowiązania bezpośrednio do rąk wierzyciela. Sąd Rejonowy nie zgodził się ze stanowiskiem Komornika, że spełnione w ten sposób świadczenie – z pominięciem organu egzekucyjnego – należy traktować jako wyegzekwowane i pobierać od niego opłatę na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2011 r., nr 231, poz. 1376 ze zm., dalej: ustawa) w brzmieniu obowiązującym w chwili wydania postanowienia o ustaleniu opłaty, tj. w wysokości 15%. W ocenie Sądu I instancji, opłatę ustala się zgodnie z art. 49 ust. 2 ustawy, tj. w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania. Uzasadniają swoje stanowisko Sąd powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2009 r. (III CZP 82/09), zgodnie z którą, spełnienie świadczenia przez dłużnika bezpośrednio wierzycielowi w

toku wszczętego wcześniej postępowania egzekucyjnego oznacza, iż to nie działanie komornika doprowadziło do zaspokojenia wierzyciela, ponieważ stan taki został osiągnięty na skutek pozaegzekucyjnej czynności samego dłużnika.

Zażalenie na postanowienie złożył Komornik, wnosząc o jego zmianę i utrzymanie w mocy postanowienia z dnia 29 listopada 2013 r. oraz o obciążenie dłużnika kosztami postępowania zażaleniowego.

Rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego zarzucił naruszenia art. 49 ustawy poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że Komornikowi należy się opłata stosunkowa jedynie w wysokości 1.513,55 zł.

W odpowiedzi na zażalenie wierzyciel wnosił o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 49 ust. 1 zd. 1 ustawy, w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 15% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż trzydziestokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Już literalne brzmienie przywołanego przepisu wskazuje, że dotyczy on tylko świadczeń faktycznie wyegzekwowanych, tj. takich, w przypadku których to działania organu egzekucyjnego doprowadziły do zaspokojenia roszczenia wierzyciela. Innymi słowy chodzi tu o należność uzyskaną w wyniku realnych działań komornika będących rezultatem efektywnej egzekucji. Ten utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, znajduje zastosowanie również w rozpoznawanej sprawie (vide: uchwała z dnia 14 lipca 1998 r., III CZP 28/98; uchwała z dnia 26 września 2000 r., III CZP 26/00; uchwała z dnia 16 grudnia 2005 r., III CZP 115/05; uchwała z dnia 16 października 2008 r., III CZP 90/08).

Nieuzasadnione jest w tej sytuacji twierdzenie Komornika, że to fakt wszczęcia egzekucji spowodował, że dłużnik dokonał spłaty na rzecz wierzyciela, szczególnie w kontekście czasu trwania tego postępowania – zostało ono wszczęte w październiku 2011 r., zaś dłużnik spłacił zobowiązanie w listopadzie 2013 r. Działania Komornika w sprawie Km 9955/11 w dużym stopniu ograniczyły się do zajęcia wynagrodzenia za pracę dłużnika, które było regularnie potrącane, a uzyskane w ten sposób kwoty przekazywane wierzycielowi i można z dużym prawdopodobieństwem, graniczącym z pewnością stwierdzić, że gdyby nie inicjatywa dłużnika, egzekucja trwałaby znacznie dłużej.

Sąd Okręgowy podzielił zatem stanowisko Sądu Rejonowego, a prezentowane w przywoływanym już orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym – w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela po zawiadomieniu dłużnika o wszczęciu egzekucji, co miało miejsce w rozpoznawanej sprawie, od świadczenia spełnionego przez dłużnika bezpośrednio wierzycielowi, Komornik pobiera opłatę określoną w art. 49 ust. 2 zd. 1 ustawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił zażalenie jako niezasadne na mocy art.385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i z art. 13 § 2 k.p.c.

Na oryginale właściwy podpis

Za zgodność z oryginałem